

підтримується у вільному та розумному вживанні та використанні своїх сил» [3, с.5]. Після Другої світової війни концепція «правової держави» стала однією з важливих складових європейської політичної ідентичності, яка лягла в основу правових систем більшості європейських країн.

В Україні ідея правової держави отримала могутній імпульс після прийняття Декларації про державний суверенітет, в якій було проголошено прагнення українського народу до побудови правової держави, та прийняття Конституції 1996 р., в якій було продекларовано курс на розбудову України як суверенної, незалежної, демократичної, соціальної та правової держави. Так, згідно ст. 1 Конституції України, Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава [1].

В науковій літературі й досі немає єдиного підходу до визначення поняття «правової держави». На думку Ведернікова Ю.А. та Папірна А.В., правовою державою є суверенна політико-територіальна організація влади, яка існує і функціонує в громадянському демократичному суспільстві на підставі соціально-справедливого права і в якій на його основі реально забезпечується здійснення прав, свобод, законних інтересів людини і громадянина, окремих груп людей та громадянського суспільства в цілому, де держава й людина несуть взаємну відповідальність. Іншими словами, це держава, в якій за допомогою юридичних засобів здійснюється максимальне забезпечення здійснення, охорони та захисту основних прав і свобод людини [2, с.38].

На відміну від вищезазначених науковців, на думку Скакун О.Ф., правова держава – це держава, що ґрунтується на розвиненому громадянському суспільстві, в якій юридично визнаються і рівно гарантуються усі основоположні (природні) права і свободи людини, реалізація яких збалансована з їх обов'язками та правами інших людей, а державна влада пов'язана правом з метою запобігання її зловживанням [4, с.194].

Отже, на підставі вищевикладеного можна зробити висновок, що правову державу можна визначити як державу, в якій панує право, або як правову форму організації діяльності публічно-політичної влади та її взаємовідносин з індивідом як суб'єктом права.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996. - N 30. - ст. 141
2. Ведерніков Ю.А., Папірна А.В. Теорія держави і права : Навч. посіб. — К.: Знання, 2008. — 333 с.
3. Григорян А.Е., Пахомов В.Г.: Роберт фон Моль о правовом государстве : стаття / Григорян А.Е., Пахомов В.Г. - М.: АПКіППРО, 2009. – с. 34-39
4. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підручник / О. Ф. Скакун. - Харк. нац. ун-т внутр. справ. - К.: Правова єдність, 2011. - 520 с.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ

Гордій Р.А., студент магістратури навчально-наукового інституту заочного навчання Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри конституційного та міжнародного права НАВС *Пелих Н.А.*

Згідно з частиною першою ст. 6 Конституції України державна влада здійснюється на засадах поділу її на законодавчу, виконавчу та судову. Проте буде перебільшенням робити висновок про якесь цілком самостійне, а тим більше — автономне існування, зокрема, виконавчої влади, щодо інших гілок влади. Адже державна влада, як здатність держави приймати обов'язкові рішення та домагатися їх виконання — явище цілісне.

Інакше кажучи, державна влада за змістом єдина, а конституційний принцип поділу влади є теоретичною константою, яка дає змогу певним чином будувати державний механізм та організовувати його функціонування. Тому зміст принципу поділу влади доцільно тлумачити як визнання того факту, що державна влада реалізується через певні види державних органів. Між ними розподілені повноваження таким чином, що вони є самостійними у реалізації своєї компетенції у встановлених Конституцією межах і взаємодіють між собою за допомогою певних важелів взаємного «стримування» і «противаг».

Поняття «орган виконавчої влади» є похідним від ширшого поняття «державний орган» (або «орган державної влади»). В цьому розумінні орган виконавчої влади є окремим видом державних органів. На них поширюються всі загальні риси поняття державних органів. Це означає, що кожний окремий орган виконавчої влади:

- створюється з метою безпосереднього здійснення конкретного виду державної

діяльності;

- виконує діяльність, що характеризується чітко визначеною державною спрямованістю, цілями, завданнями та функціями, певним обсягом компетенції (прав і обов'язків);

- реалізовує свою діяльність з допомогою визначених державою методів і форм;

- має певну організаційно-правову форму, внутрішню структуру і зовнішні зв'язки

Нормотворча форма діяльності пов'язана із законопроектним провадженням, яке виникає у зв'язку із реалізацією Кабінетом Міністрів права законодавчої ініціативи, а також із провадженнями щодо розробки і прийняття урядових актів нормативного характеру та підготовки проектів актів Президента України. Правозастосовча форма діяльності знаходить свій вияв у провадженнях щодо вирішення питань індивідуального, організаційного характеру (наприклад, щодо присвоєння рангів державним службовцям, нагородження). Про наявність установчої форми діяльності свідчать провадження щодо призначення і звільнення керівників органів виконавчої влади, глав місцевих державних адміністрацій (уся підготовча робота для вирішення цього питання ведеться в Кабінеті Міністрів України з дотриманням відповідної процедури і чітких стадій), формування урядових робочих органів та ін. Контрольна форма діяльності пов'язана із контрольними провадженнями, що виникають у процесі реалізації контрольної функції уряду, наприклад, щодо підготовки конституційного подання до Конституційного Суду України, скасування актів глав місцевих держадміністрацій, що суперечать Конституції чи іншим законодавчим актам, та ін.

Основною організаційною формою роботи уряду є засідання, порядок підготовки і проведення яких визначається Тимчасовим регламентом Кабінету Міністрів України. Засідання Кабінету Міністрів України можуть бути: а) чергові — проводяться щосереди, починаються о 10 годині; б) позачергові — проводяться в міру потреби з повідомленням про це учасників засідання не пізніше ніж за 48 годин до його початку; в) невідкладні — скликаються в особливих випадках за рішенням Прем'єр-міністра.

Виконавча влада в Україні - це представлена державними виконавчими органами самостійна та незалежна в системі поділу влади, відмінна від законодавчої та судової гілка державної влади, що утворена для виконання Конституції та законів України, оперативного управління суспільними і державними справами.

Ознаки виконавчої влади:

1) представлена державними виконавчими органами; самостійна та незалежна в системі поділу влад (ст. 6 Конституції України);

2) відмінна від законодавчої та судової гілок державної влади, що зумовлено історико-правовим розвитком інституту виконавчої влади. Так, за радянських часів державної виконавчої влади як самостійної гілки влади не було, оскільки функціонували лише виконавчі комітети при радах;

3) створена для виконання Конституції та законів України, міжнародних договорів, указів Президента України, оперативного управління суспільними та державними справами;

4) виконавча влада діє на території України постійно, тобто функціональна діяльність органів виконавчої влади є безперервною;

5) представлена системою органів державної виконавчої влади, які перебувають в ієрархічній підпорядкованості.

Систему органів виконавчої влади становлять:

1) вищий орган виконавчої влади - Кабінет Міністрів України, який є органом загальної компетенції;

2) центральні органи виконавчої влади - міністерства та інші центральні органи виконавчої влади України;

3) нижчі органи виконавчої влади - місцеві районні та обласні державні адміністрації.

Таким чином, орган виконавчої влади держави - це функціональна організація, яка є частиною державного апарату і покликана в порядку виконавчо-розпорядчої діяльності здійснювати від імені держави і в межах наданих їй державно-владних повноважень безпосереднє і повсякденне керівництво адміністративно-політичною, економічною і соціально-культурною сферами.

Виходячи з актуальності й складності, масштабності й багатоаспектності проблем євроінтеграції для їх вирішення в Україні створити міністерство європейської інтеграції.